

Strhující příběh o lásce, vášni a minulých životech

OSUDOVÁ ŽENA

RENÁTA
NÁZLEROVÁ

OSUDOVÁ ŽENA

RENÁTA
NÁZLEROVÁ

OSUDOVÁ
ŽENA

Fortuna
Libri

Text © Renáta Názlerová, 2021
Cover design © Pavlína Černá, 2021
Cover illustration © Mercury Grenn, Kate Macate / Shutterstock
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná úprava Anna Šikulová

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0196-7

Román je inšpirovaný skutočnými historickými postavami a udalosťami.

Venujem ho najdôležitejšej žene môjho života, mojej mame, ktorá prečítala všetky moje knihy. Toto je prvá, ktorú si už neprečíta.

Ešte nikdy som nemala také bolestivé a ťažké obdobie, ako boli chvíle, keď vznikal tento román. Preto by som sa chcela poďakovať všetkým priateľom, ktorí mi pomáhajú, podporujú ma a veria mi.

Osobitne by som sa chcela poďakovať Olivierovi Dumontelovi, môjmu dlhoročnému učiteľovi francúzštiny, ktorý sa mi stal priateľom. Ďakujem mu nielen za nekonečnú trpezlivosť, ale aj za inšpirácie, ktoré od neho dostávam. Viaceré z nich nájdete aj v tejto knihe.

Je souhaiterais particulièrement remercier Olivier Dumontel, mon professeur de français de longue date, qui est devenu mon ami. Je le remercie non seulement pour sa patience sans fin, mais aussi pour les nombreuses inspirations que je reçois de lui. Vous en trouverez notamment quelques unes dans ce livre.

1

Cyril a Juraj sa poznali už dlho, študovali spolu medicínu, spolu sa rozhodli pre špecializáciu psychiatria a neskôr si otvorili aj spoločnú prax. Časom sa ich cesty rozišli, no obaja zostali verní svojej profesii, dobrému koňaku a pravidelným spoločným posedeniam v cigarovom klube.

„Bol by som ti zaviazaný, keby si ju prebral,“ začal pracovnú tému Juraj. „Pracujem s ňou pomaly rok, a výsledok nijaký.“

Cyril si labužnícky potiahol z Cohiby, vyfúkol a zamyslene sa usmial. „Mám tomu rozumieť tak, že si sa do nej zaľúbil, či ona do teba? Alebo si narazil na psychiatrický orech, ktorý nedokážeš rozlúsknuť?“

„Príťažlivá je, až nebezpečne. Ale je neveriteľne tvrdá, neprístupná, arogantná a cynická, že to svet nevidel.“

Cyril sa zasmial. „Tak to ti pekne ďakujem, že mi chceš posunúť nejakú asociálnu beštii.“

Juraj nesúhlasne pokrútil hlavou. „O to práve ide, že taká nie je. Myslím si to, hoci sa mi ju nepodarilo priviesť k úprimnosti. Je v nej niečo nesmierne magnetizujúce. A aby som nezabudol – je nadpriemerne inteligentná. No ja som vyčerpал všetky možnosti, a bol by som rád, keby si jej pomohol, ak to dokážeš. Veď vieš, tými svojimi *metódami*.“

Aj to bol jeden z dôvodov, prečo si po čase obaja psychiatri rozdelili prax. Cyril sa totiž rozhodol ísť inou cestou, nie cestou hromadného predpisovania liekov. Nemal pacientov, ale klientov, a tých si vyberal. Venoval sa zároveň praxi i výskumu v oblasti hypnózy a regresných terapií. Ako vdovec, dokonca bohatý vdovec – za čo vďačil svojej manželke a tá zasa rodičom, ktorí v reštitúciách získali majetky za milióny – mal svoju prácu už iba ako koníček. Inak si užíval všetko, čo život ponúkal, šport, cestovanie, pohodlie. Mohol o sebe pokojne vyhlásiť, že je atraktívny čakateľ na šesťdesiatku, hoci vyzerá najviac na štyridsaťpäť. Ženy si mohol naozaj vyberať. A predsa to nerobil. Niežeby nevedel oceniť a nevedel si vychutnať aj túto stránku života, no presadil teóriu, že keď už, tak to musí byť niečo mimoriadne. Radšej jedna, čo stojí za tisíc, ako tisíc, z ktorých ani jedna nestojí za nič. A takou jeho aktuálnou priateľkou a spriaznenou dušou bola Ester.

„Ako sa tá nedobytná pani volá?“

„Je to inžinierka a má ešte nejaké tie moderné tituly, asi tri. Jej meno znie Anna Jakubovie.“

„Znie to ľudovo,“ konštatoval Cyril. Po chvíli dodal: „Podľa toho, čo hovoríš, ona o zmenu nestojí, tak načo sa snažiť?“

Juraj pokýval hlavou, tentoraz súhlasne.

„Ono je to tak, že na terapiu ju prihlásil jej zamestnávateľ. Je to audítorský medzinárodný koncern a ona je tam vysokopostavená manažérka. Údajne je vo svojom fachu

skvelá, ale vzťahy má katastrofálne. Každého pol roka jej musia zostavovať nový tím. Nikto s ňou nevydrží.“

„Ako môže byť výborná v práci, a pritom je disociálna?“ zaujímalo Cyrila.

„To je to. Posielajú ju do problematických podnikov, ktoré treba reštrukturalizovať. Do pol roka dokáže všetko zmapovať a spustiť nový režim. Z neziskových predúpadkových firiem zrazu urobí funkčnú a ziskovú firmu.“

„Predpokladám, že za cenu prepúšťania a znižovania nákladov vrátane znižovania platov,“ doplnil ho Cyril.

„Asi áno, ale ona firmy nelikviduje, len ich reprofiluje.“

Cyрил dopil koňačik, cigaru nechal samovoľne dohorieť. „Pozriem sa na to, ale zázraky nečakaj. Ak si s ňou nepohol ty, sotva sa to podarí mne. A, mimochodom, má nejakého životného partnera?“

„Čo myslíš?“ odpovedal Juraj na otázku otázkou.

Potom si už iba vymenili chápacé pohľady. Obaja vedeli, že inteligentné a krásne ženy sú zvyčajne samolúbe – sotva pripustia, že by niekto mohol byť hoden nevýslovného šťastia byť ich partnerom.

Cyрил si večer otvoril fľašu červeného, nalial si do pohára a zahľadel sa cez sklenú stenu na terasu a do záhrady, ktorá bola jeho pýchou. Starali sa o ňu profíci, rovnako o bazén a vírivku. Aj na upratovanie mal gazdinú – dokonca si najímal aj profesionálneho kuchára, ktorý mu raz týždenne navaril a pripravil do mrazáka stravu na celý týždeň. Naozaj sa nemohol na nič sťažovať, na nič

materiálne. A predsa mal niekedy pocit prázdnoty. Nebohú manželku nadovšetko miloval a jej odkaz bolo cítiť v celom dome. Obrazy, fotografie, rôzne drobné predmety, ktoré mala rada.

Boli okamihy, keď začínal mať dojem, že ho už prestáva baviť aj práca, že v tej sfére nemá čo dokázať, je to rutina, vždy skôr či neskôr príde očakávaný výsledok. Sám sebe kládol otázku, či ho ešte má čo v živote prekvapiť, z čoho by mohol mať skutočnú, nefalšovanú, detsky úprimnú radosť.

2

Anna cupitala vo vysokých lodičkách príletovou halou k východu z letiska. Očakávať ju mal vodič s limuzínou, ktorú si najímala vždy, keď pricestovala do Viedne a potrebovala sa dostať do svojho bratislavského bytu. Ťahala za sebou stredne veľký kufor, v ktorom sa skrývali nákupy z londýnskeho obchodného centra Harrods. Za iných okolností by sa nevedela dočkať príležitosti, keď si bude môcť navliecť hriešne drahú, ultra úspornú, dokonale jemnú spodnú bielizeň. Na to mušelínové šaty, ktoré dokázali pri chôdzi okolo tela viať ako podvečerný morský vánok. Radosť z práce i z tohto nákupu jej kalil fakt, že jej šéf Robert Farow-Smith s ňou mal opäť nepríjemný rozhovor. Pri jej intelektuálnej a rozumovej kapacite si pamätala doslova všetko, čo povedal, hlavne záverečné slová.

Povedal jej: „Ste vynikajúca, najlepšia. Ale načo mi je dobrý pracovník, ktorý nedokáže vytvoriť dobrý tím? Opäť prišlo na vás niekoľko sťažností, Anna, a ja už strácam trpezlivosť. Dostali ste voľnú ruku na všetko, aj na výber svojich ľudí.“

„Sťažoval sa môj slovenský tím?“ chcela vedieť.

„Áno, aj odtiaľ prišli sťažnosti, že ich ponižujete a deptáte úlohami v termínoch, ktoré nevedia stíhať. Aby sme si rozumeli, je mi jedno, ako dosahujete výsledky, naozaj

mi je to jedno, ale nechcem počuť ponosy. Škandály si nemôžeme dovoliť.“

Anna vedela, že jej šéf si potrpí na status *priateľa kráľovskej rodiny a váženého člena najvyššej britskej spoločnosti*. Vlastne mu bola vďačná za príležitosť, ktorú dostala v čase, keď pre ňu Slovensko už začínalo byť malé. Práve on ju osobne prijal, keď poslala svoj životopis v nádeji, že sa bude vedieť uchytiť aj niekde inde ako doma.

„Aj u nás máme slobodu, ľudia môžu prejaviť svoj názor aj ho verejne šíriť,“ pokúsila sa o interpretáciu svojho názoru, ktorý mal v skutočnosti znamenať asi toľko, že jej je srdečne jedno, kto si čo myslí, dokonca aj to, kde a pred kým si to myslí.

„Drahá,“ obrátil sa na ňu Farow-Smith, „niet na svete takých peňazí, ktoré by mohli nahradiť stratu môjho dobrého mena. A moje dobré meno závisí aj od tých najposlednejších v našom konglomeráte. Verím, že som sa vyjadril jasne.“

Potom ju anglicky vrúcne pobožkal na obe líca a odišiel z rokovačky.

Anna vedela, že je to zdvihnutý prst. A preto teraz cítila roztrpčenosť. Nastúpila do limuzíny, do mobilu vyťukala správu: *Večer tá teda čakám.*

Steward Frank bol od Anny mladší najmenej o pätnásť rokov, ale on to nevedel. Annu obsluhoval na palube už niekoľkokrát, no teraz sa mu podarilo ukoristiť jej telefónne

číslo a vzápätí prišlo aj pozvanie k nej domov. Na pobyt v Bratislave mal dvadsaťštyri hodín, a tak ponuku na spoločne strávenú noc prijal bez zaváhania.

„Pokoje si daj pred odchodom sprchu,“ poznamenala chladno Anna po dvojhodinovom maratóne, pri ktorom sa jej vzdychmi naplňal celý byt. Vstala a z načatej fľaše si naliala plný pohár vína.

Franka to prekvapilo. „Myslel som si, že zostanem do rána.“

„Tak to si si myslel zle. Ja mám záujem výlučne o sex.“

Frank, ešte stále dobre naladený výnimočným zážitkom, sa slastne natiahol v nádeji, že je to možno iba hra z jej strany.

„Neverím, že taká vášnivá bytosť sa uspokojí s dvojhodinovou. Navrhujem, aby sme si oddýchli a dali sa znovu do práce, čo ty na to?“

Anna už prešla k svojej terase. Pootvorila balkón a zahľadela sa na strechy okolitých domov. Frank bol ďalší z radu jej milencov. Na to, aby dostal pozvanie k nej niekto opakovane, musel byť výnimočný. A dobre stavaný. Tak veľmi jej záležalo na tom, aby muži, ktorí mali to potešenie, že sa s ňou milovali, boli naozaj krásni, vysokí, štíhli, vyšportovaní a mladí. A aby mali spôsoby. Nič viac nechcela. Nepotrebovala reči. Potrebovala len rozkoš a potom rýchly, bezproblémový odchod dotyčného.

„Zajtra mám dôležité stretnutie. Potrebujem sa vyspať. Bolo to fajn. Číslo na seba máme. Idem teraz na balkón. Keď budeš odchádzať, zabuchni za sebou dvere.“

Potom sa posadila do mäkkého kresla a zababušila sa do deky, ktorú mala vždy pripravenú. Popíjala a dúfala, že tento očarujúci mulat čoskoro vypadne a ona sa bude môcť vrátiť do perín. Aby ešte pár hodín, pred stretnutím s ďalším, *akože terapeutom*, vyzerala čo najlepšie.

V myšlienkach sa znovu vrátila k rozhovoru s Farowom-Smithom. Keby nebolo luxusu, ktorý jej táto práca prinášala, na žiadne terapie by nechodila. Bolo to zbytočné. Iba dotieravé otázky, a namiesto toho, aby dostala nejakú odpoveď, prichádzala ďalšia otázka. Vo všeobecnosti považovala psychiatriu za pavelu a psychiatrov skôr za šarlatánov s titulom než za serióznych odborníkov. Ale čo sa dalo robiť, jej big boss na tom trvá a ona chcela preukázať dobrú vôľu. Zároveň chcela vedieť, či má niekto recept na to, ako iných prinútiť, aby ju mali radi a brali takú, aká je. Niežeby jej na tom záležalo, ale keby sa niečo také podarilo, isto by jej to zjednodušilo prácu a dosahovanie neskromných cieľov.

3

Cyril si až teraz uvedomil, že má stretnutie s onou Annou Jakubovic. Znovu sa rozhliadol vo svojom šatníku a čierne klasické nohavice vymenil za svetlé slim rifle. Namiesto sivej košele si dal bielu plátennú, voľnú a vzdušnú, ktorá bola na leto podľa neho najlepšou voľbou. Sám si položil otázku, prečo tak urobil. Prečo sa práve dnes oblieka do práce inak ako zvyčajne. Pripustil, že je to možno preto, lebo príde osoba, ktorú jeho kolega označil za neopracovaný drahý kameň, Hrubý, drsný, ale niekde vnútri vraj krásny. Má to byť žena, akú ešte v ambulancii nemal. Tak aj on bude iný.

Keď sa otvorili dvere a vstúpila dnu, musel pripustiť, že prišla krásna žena, dobre stavaná, vysoká, proporčná, s úzkym driekom, plnými bokmi aj prsami, a podobne stavaná ako kedysi Sophia Loren. Stelesnená zmyselnosť.

Ešte stihol zaregistrovať elegantný kostým, sukňa jej provokujúco obopínala stehná a končila tesne pod kolenami. Sako bolo také priliehavé, akoby to bola jej druhá koža. A nad gombíkmi sa čnela povestná čiarka zmyselnosti, ktorá určovala hranicu medzi pravou a ľavou časťou hrudníka. Musel sa usmiať, nikdy totiž nezareagoval pudovo. Rýchlo sa však spamätal a vykročil jej oproti. Podávajúc jej ruku, sa predstavil:

„Cyril Rýha, vitajte.“

Ona mu však ruku nepodala. Jemne nadvihla bradu, bleskovo si ho premerala.

„Vyzerám ako slepá? Vaše meno som si prečítala na dverách.“

Potom sa poobzerala okolo seba.

„Kde sa môžem posadiť?“

Cyrilovi sa krivili ústa do úsmevu. Čakal všeličo, ale takúto hrubosrstú noblesu určite nie. Rukou ukázal na jedno z dvoch kresiel stojacich oproti sebe. Anna sa posadila, preložila si nohu cez nohu, a tak si všimol, že hoci vonku už zúrilo leto s intenzívnymi slnečnými dňami, žena oproti má silonky. Vedel, že to patrí k dobrému tónu. Teraz mal konečne čas pozrieť sa jej aj do tváre. Tá bola až neprirodzene symetrická. Da Vinci by plesal nad takým zosobnením zlatého rezu. Obočie sa klenulo nad očami hnedými ako horká čokoláda, mihalnice lemovali oko ako umelecká pasparta. Na to, aby bolo vidieť líčne kosti, nepotrebovala mejkapové zázraky. A pery? Pokojne by s nimi mohla robiť reklamu na najdrahšie rúže.

Cyril bol však profík. A hoci sa neubránil rýchlemu hodnoteniu novej klientky, vedel, že sa musí správať pragmaticky. A to aj urobil.

„Môžete mi, prosím, povedať svoje meno?“

Anna si tlmene vzdychla.

„To vážne? Vážne sa budete so mnou baviť touto formou? Neviem, koľko stojí hodina vášho času, ale môjho

takmer tisíc eur. Ak ho mienite tráviť takýmto stupíd-
nym spôsobom skúmania mojich kognitívnych schop-
ností, neviem, či si budeme rozumieť.“

Keby to nebolo nevhodné, Cyril by sa určite zasmial.
Často sa totiž nevidí, aby bol niekto taký drzý, sebavedomý
a zároveň zraniteľný. Áno, zraniteľný. Stačili prvé minúty
a Cyrilovi bolo jasné, že prišla so srdcom plným strachu.

„Predsa vás veľmi pekne poprosím, aby ste sa mi pred-
stavili. Ak máte dojem, že vaše meno nie je postačujúcou
informáciou, môžete pokojne dodať čokoľvek, čo považu-
jete za osožné, aby som to vedel.“

Z kabelky si vybrala elektronickú cigaretu.

„Tu sa nefajčí, Anna,“ poznamenal.

Opäť mu venovala pohrdavý pohľad, no cigaretu vrá-
tila do kabelky.

„Okrem môjho mena, ktoré už dávno viete, by ste mali
vedieť aj toto. Som tu len a len preto, lebo si vážim svojho
šéfa. Je to muž, ktorý v živote mnoho dokázal. A nebyť
jeho želania, nikdy by som služby niekoho, ako ste vy,
nevyhľadala. Nemyslím si totiž, že by ste mi mohli pove-
dať čokoľvek, čo neviem.“

Cyril sa na ňu sústredene zahľad. A mlčal. Čakal, ako
dlho to vydrží. Ktokoľvek iný by už po pár sekundách
znervóznel a drvivá väčšina klientov by už po minúte ta-
kéhoto sústredeneného pozorovania začala sama od seba
rozprávať.

Ale ona nie. Vymenila nohu za nohu, mierne sa za-
hniezdila, aby sa jej sedelo pohodlnejšie, a opätovoala mu

sústredený pohľad, no so zdvihnutou bradou, aby aspoň tak demonštrovala svoju nadradenosť.

Po polhodine mlčania sa predsa len ozvala.

„Bude to nadnes všetko? Alebo ma oblažíte ešte nejakou inou nekonvenčnou metódou psychoanalýzy?“

„Počuli ste už o regresnej hypnóze?“ spýtala sa.

„Ďakujem, nemám záujem špárať sa vo svojom detstve a dospievaní,“ odpovedala lakonicky.

„Nemám na mysli návraty do detstva tohto vášho života.“

Vtedy spozornela.

„Nie? A čo by ste chceli skúmať?“

„Vaše minulé životy,“ odpovedal pokojne a sledoval jej reakcie.

Na zlomok sekundy sa zamyslela.

„Pozoruhodné. Problém je, že ja takým trikom neverím.“

„A čomu veríte, ak sa smiem spýtať?“

„Sebe. Len a len sebe.“

„Nepýtal som sa, komu veríte, ale čomu.“

Znovu spozornela. Vyzeralo to, že prinajmenej v rétorike je tento zvláštny terapeut zdatný. Bola to jej doména, ona mala jazyk ako žiletku a reakcie rýchle ako vystrelený šíp.

„Skôr vám poviem, čomu neverím. Neverím, že vy alebo ktokoľvek vám podobný dokáže zmeniť, čo človeka utvára. Toto som ja. A som so sebou absolútne spokojná.“

„V tom máte pravdu, človek sa môže zmeniť jedine sám. Občas mu v tom môžu pomôcť ľudia ako ja. Ale rozhodnutie, že podstúpíte zmenu, môžete urobiť jedine vy.“

A bolo to von. Cyril vedel, že s touto ženou sa práve pustil do prvej konfrontácie.

„Hra so slovami,“ chcela ho odbiť. „Ja nevidím jediný dôvod, prečo by som na svojom živote, a ak teda chcete – aj na sebe, mala čokoľvek meniť. Môj život mi absolútne vyhovuje. Mám všetko, po čom som kedy mohla túžiť.“

„Prečo teda váš zamestnávateľ trvá na absolvovaní psychologických terapií? Ak ste taká dokonalá, čo ho mohlo pohnať k tomu, že vám objednal terapie za viac ako desaťtisíc eur?“ Informáciu o svojom honorári Cyril použil zámerné. Nemohol si totiž nevšimnúť, že si nielen potrpí na luxus, ale peniaze používa ako meradlo, napríklad dôležitosti, úspechu.

„Toľko?“ Anna zostala naozaj prekvapená. „No čo, môže si to dovoliť, a asi mu za to stojím.“

„Skúste sa vrátiť k téme. Prečo to chce? Prečo vám to všetko platí? Prečo si myslí, že nás potrebujete? Mám na mysli nás – psychiatrov.“

Anna sa postavila, čo bol pre Cyrila jednoznačný signál, že sa musí postaviť aj on. Vedel veľmi dobre, akú hru s ním hrá. Ten, kto stojí, preberá dominanciu nad sediacou osobou.

„Asi sa pán Farow-Smith prepočítal. Možno mu poraďím, nech mi nájde nejakého terapeuta v Londýne.“

„Jedno, ako dlho budete terapiu odkladať. Raz ju absolvovať musíte. Ste totiž stelesnením absolútnej úzkosti, no tá nepramení z rácia, je vo vás hlboko uložená. Možno už stáročia.“

„Úzkosť? Aká úzkosť?“

„To by bolo treba zistiť, lebo máte aj silu, aj energiu, ale akoby ste nevedeli, čo si s tým počať.“

Z Anny vyšiel zvuk pripomínajúci čosi ako *pch*.

Napriek tomu Cyrilovi nemohlo ujsť, že aj do tretice sa mu ju podarilo zaskočiť.

„V každom prípade,“ pokračoval, „majú naše budúce stretnutia zmysel jedine v tom prípade, ak mi budete dôverovať.“

Anna sú sústredila.

„Keby som dôverovala iným tak ako sebe, nota bene mužom, verte tomu, že dnes sedím niekde v panelákovom byte bez balkónu, rátam, koľko mi zostáva do výplaty, a potajomky pijem lacné víno zo škatule, aby som sa nezbláznila z vlastného života.“ Otočila sa a vypochoďovala štýlom kráľovnej.

Cyriel sa za ňou ešte pár minút pozeral, dokonca aj vtedy, keď už zrejme vychádzala z budovy. Bolo mu jasné, že je to osoba nanajvýš problematická, osobnosť plná protikladov. A zrejme, aspoň tak si to v tej chvíli vysvetľoval, sa rozhodla prikloniť k jednej časti spektra svojho ja a držať sa ho, aby nezažívala muky rozpoltenosti.

Veril, dokonca bol presvedčený, že sa vráti. A aj si to želal. Preskúmať nevedomie a zažitú kódu minulých ži-

votov by bolo práve v takomto prípade preňho viac ako zaujímavé. Bola by to štúdia toho, ako sa programuje univerzálny kód ženy.

Anna, hoci sa tvárila suverénne, po stretnutí s terapeutom Cyrilom vnímala silné vnútorné vibrácie.

Normálne ma rozhodil, pripustila. Zamierila do kaviarne v najlepšom bratislavskom hoteli. Ako zvyčajne, vzbudila pozornosť. Ona si však prítomných mužov nevšímala. Posadila sa, objednala si pohár suchého bieleho vína, v mobile si zapla dáta, naťukala slovné spojenie *regresná hypnóza* a ponorila sa do čítania.